Ч. 78 Субота 10 цвѣтня (22) 1893. Рокъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлыи рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Дальшій подѣѣ въ Сербіи.

Зъ Бѣлграду доносять, що король Александеръ, розговорюючи зъ Ґарашаниномъ и Пашичемъ, заявивъ имъ, що постановивъ рѣшучо поставити корону понадъ партіями. Корона може лишь домагати ся, щобы всѣ партіи въ цѣлôй своѣй дѣяльности стояли на ґрунтѣ конституційнôмъ. По за тѝ жаданя не хоче корона робити нѣякого вплыву на партіи.

Партія поступова (т. зв. напредняки, котрыхъ провидиремъ єсть Ґарашанинъ) порозумѣває ся теперь зъ радикалами въ справѣ взаимного зближеня ся, хочь постановила якъ въ своѣй акціи при маючихъ вôдбути ся выборахъ до скупштины, такъ и въ своѣмъ политичнôмъ поступованю держати ся дотеперѣшнои проґрамы. Пôдчасъ послѣдного розговору межи Пашичемъ а Ґарашаниномъ старано ся вышукати вôдповѣдну форму зближеня ся обохъ партіи. Суть такожь ознаки, що й скрайнѣ елементы радикальнои партіѣ готовѝ по наставшихъ змѣнахъ станути на ґрунтѣ династичнôмъ.

Дня 17 с. м. вôдвѣдавъ бувъ король Александеръ митрополита Михайла а фактови сему приписують велику вагу. Выходить зъ него насамперѣдъ, що митрополитъ не постановивъ абдикувати и выѣзджати до Россіѣ, а вôдтакъ суть ознаки, зъ котрыхъ можна припускати, що митрополитъ буде на будуче пильнувати точно лишь справъ церковныхъ и не буде мѣшати ся до нѣякои акціи политичнои за або противъ якои небудь партіѣ. То припущенє опирає ся по части на тôмъ, що такого поступованя вымагає патріотизмъ, котрого митрополитъ нѣякъ не може выречи ся, въ значнôй же части и на тôмъ, що митрополитъ достає — якъ доносять о тôмъ зъ Бѣлграду до Pol. Corr. — вôдъ одного заграничного достойника, (мабуть чи не вôдъ царя? *Ред.*) котрого бажаня сей князь церкви готовъ завсѣгды сповняти, выразну въ тôмъ дусѣ раду.

Въ розмовѣ зъ кореспондентомъ Fremdenblatt-у заявивъ Ґарашанинъ, що єсть зовсѣмъ вдоволеный зъ теперѣшного кабінету. Міністеръ вôйны — казавъ вôнъ — належить до моеи партіѣ; иншѝ суть по бôльшôй части моими особистыми приятелями. Суть то переважно здôбнѝ люде, отвертѝ и мають якъ найлѣпшу волю; зроблять може яку похибку, але нѣколи въ злôй вѣрѣ. Чи кабінетъ буде и дальше кабінетемъ коаліціѣ, зависить вôдъ найблизшихъ выборôвъ; на всякій случай єсть певною рѣчею, що буде то умѣреный кабінетъ. Що до заграничныхъ вôдносинъ, то хибно єсть думати, що Россія має въ Сербіи бôльшій вплывы, якъ другѝ державы. Фактомъ єсть, що Россія старає ся злобути собѣ такій вплывъ и що попередне правительство було ѣй въ тôмъ на руку, але выключно лишь въ справахъ меншои ваги. Навѣть Рістича, хочь вôнъ вôдъ многихъ лѣтъ моимъ завзятымъ ворогомъ, мушу взяти въ оборону. Зô взглядôвъ опортуністичныхъ позваливъ вôнъ Россіи самôй дурити ся, що нѣбы то вôнъ пôддає ся ѣѣ вплывамъ, але не уступивъ нѣколи, скоро зъ того могла була вынести яка шкода для Сербіѣ. Моя партія навѣть въ справахъ меншои ваги не подавала ся. Супротивъ Австріѣ допустило ся ліберальне правительство многихъ похибокъ, за котрѝ мусѣло вôдтакъ просити прощеня. Мы не хочемо повтаряти тыхъ похибокъ, щобы не знайти ся въ дразливôмъ положеню. Она не мѣшає ся до нашихъ внутрѣшныхъ справъ а мы хочемо заняти супротивъ неи такожь становище безъ закиду. Я сербскій патріотъ: не узнаю анѣ россійскихъ анѣ австрійскихъ вплывôвъ; бажаю лишь удержаня зъ обома тыми державами отвертыхъ и льояльныхъ вôдносинъ.

Справы краєвѝ.

(Порядокъ дневный першого засѣданя соймового.)

Порядокъ дневный першого засѣданя соймового, котре вôдбуде ся 24 н. ст. цвѣтня о годинѣ 12 въ полудне, вже уложеный и обôймає 42 точки. Першу точку порядку дневного становить предложенє правительства зъ проєктомъ закона ловецкого для Галичины. Предложеня сего не полагоджено на послѣдной сесіи и длятого правительство предкладає єго теперь на ново. Дальше наступають першѝ читаня рôзныхъ справоздань Выдѣлу краєвого, котрыхъ єсть 23. Вôдтакъ приходять мотивованя внесень, зложеныхъ до булавы маршалка на тамтогорôчнôй першôй сесіи, а то: пос. Окуневского въ справѣ змѣны §. 9 закона о конкуренціи церковнôй зъ дня 15 липня 1866 и такожь внесеня пос. Крамарчика.

Дальше прийдуть два справозданя комісіѣ правничои що до перенесеня громадъ Залѣсє и Пиводы до иншого округа судового; справозданє комісіѣ шкôльнои про петицію громады Сянока въ справѣ перемѣны 6-клясовои школы женьскои на 8-клясову: справозданя о петиціяхъ учителѣвъ, о петиціи товариства ґімнастичного „Соколъ“ у Львовѣ въ справѣ науки ґімнастики въ школахъ публич-

---

29)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

(Дальше).

Збудивши ся сказавъ вôнъ:

— Мамо, ты мабуть щось менѣ оповѣдала.

— То певно тобѣ снило ся — вôдповѣла зъ усмѣхомъ, але думка єѣ за той часъ перебѣгала цѣле житє и зъ усѣхъ закуткôвъ позбирала всякѝ останки радости, якѝ тамъ колибудь упали.

— Справдѣ, — говорила она теперь — не знаю длячого була я все така сумна черезъ цѣле своє житє. Бо нинѣ, коли думкою сягаю въ минувшину, бачу, що властиво нѣколи нѣякого великого нещастя не зазнала я. Хочь и прикро було выѣзджати зъ Гелененталю або и тодѣ, коли въ ночи побачила я комнату, освѣчену червоною луною, такъ що зô страху я одеревѣла, — але такъ взагалѣ, зважившѝ докладнѣ цѣле житє, всежь було менѣ добре на свѣтѣ. Всѣ вы, дѣти, выховали ся менѣ щасливо, жадного не забрала менѣ смерть... а й ѣсти було все що. Правда, воркотѣвъ батько часами, але то вже инакше не може бути въ подружю; побачишь то самъ колись... Вы, дѣти, любили мене завсѣгды... Хлопцѣ выросли менѣ на порядныхъ, чесныхъ людей, а зъ дѣвчатъ будуть зъ часомъ такожь чеснѝ жѣнки, коли Богъ позволить а ты ихъ не пустишь зъ очей. Такъ чогожь властиво треба менѣ було бажати?

И такъ мучила ся та бѣдна, зôльна на смерть замучена жѣнка, щобы розслѣдити, що єѣ на смерть замучило. Зôльна, помалу, Кума Журба вôдхиляла зъ єѣ головы свою сѣру занавѣсу, щобы смерть могла свобôднѣйше овѣяти єѣ своимъ вôддыхомъ.

Ажь одного вечора померла она... Єѣ очи замкнулись на вѣки такъ тихо, що й сама о тôмъ не знала. Лѣкарь, котрого ще приклинано, говоривъ щось о стратѣ силъ, о анеміи; лише романтики говорять у такихъ выпадкахъ: „померла, бо єѣ серце було зломане.“

Гôрко ридаючи клячали близнята коло єѣ лôжка, и батько, котрого внесли ту зъ крѣсломъ, голосно хлыпавъ та конче хотѣвъ єѣ наново привернути до житя... Павло стоявъ въ головахъ лôжка и закусивъ губы ажь до крови.

— А таки правду казавъ я — думавъ вôнъ собѣ — померла, закимъ сонце щастя зôйшло намъ. Голодна мусѣла вôдôйти вôдъ стола житя, такъ якъ я тодѣ сказавъ.

Дивувавъ ся самъ собѣ, що єму не такъ дуже жаль, якъ то собѣ перше уявлявъ. Лише безладнѝ думки, якѝсь недотепнѝ помыслы, що все перелѣтали єму черезъ голову, мовь лилики у сумрацѣ, показували, въ якôмъ станѣ бувъ тодѣ єго умъ.

Выбила пôвнôчь и батько промовивъ:

— Дѣти, треба намъ теперь ити вôдпочати... Хто може заснути, нехай старає ся спати... Тяжкѝ часы приходять на насъ.

Поцѣлувавъ близнята, потôмъ стиснувъ руку Павла и казавъ вôднести ся до своєѣ комнаты.

— Якій нинѣ батько добрый! — думавъ Павло — за єѣ житя не бувъ такимъ нѣколи.

Сестры зъ плачемъ обняли его за шию и жадали, щобы спавъ при нихъ; такъ дуже лякали ся.

Павло успокоювавъ ихъ, вôдвѣвъ до ихъ комнатки и обѣцявъ, що за годину загляне до нихъ.

Коли въ означеный часъ зô свѣчкою въ руцѣ прийшовъ до ихъ комнаты, сестры вже крѣпко спали. Лежали въ однôмъ лôжку, притуленѝ до себе, обнявшись сильно за шиѣ, а на ихъ рожевыхъ лицяхъ блестѣли ще сльозы.

Потôмъ пôдôйшовъ до дверей комнаты батька, слухавъ хвилину, а коли й ту було зовсѣмъ тихо, выйшовъ на пальцяхъ до комнаты, въ котрôй лежала покôйна мати. Хотѣвъ послѣдный разъ не спати при нѣй цѣлу нôчь.

Вôдходячи спати, сестры закрыли лице покôйницѣ бѣлою хусткою; знявъ вôнъ єѣ теперь, заложивъ руки и приглядавъ ся, якъ миготяча поломѣнь лямпы вôдбивала ся у восковыхъ чертахъ єѣ. Змѣнила ся дуже мало, лише синѝ галузки жилокъ на вискахъ выступили ще сильнѣйше и повѣки кидали бôльшу тѣнь на запалѝ лиця.

Засвѣтивъ нôчну лямпу, котра пôдчасъ

ныхъ. Вôдтакъ справоздане комісіє адміністраційнои зъ петиціє громады Сержины о зачислене єѣ до ряду мѣсточокъ.

Кôльканацять справоздань комісіє петиційнои о рôзныхъ петиціяхъ, зъ котрыхъ важнѣйшій: Ванды Млодницкои зъ предложенемъ продажи 54 оригінальныхъ русинкôвъ Артура Гротгера, чотирнацять громадъ округа суду повѣтового въ Вишнѣвчику въ справѣ надужитѧ 2 канцелістôвъ судовыхъ, петиція громады Мединѣ, повѣта калуского о помôчь противъ выливôвъ рѣки Лôмницѣ и петиція мешканцѣвъ осады Винники о вылучене єѣ зô звязи громады мѣста Жовкви и утворене зъ неи самостôйнои громады.

Переглядъ политичный.

Є. Ексц. Впреосвященый Митрополитъ Сильвестеръ Сембратович бувъ вчера на авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря.

Вчера зôбрали ся на засѣдане соймы: долѣшно-и горѣшно-австрійскій, краиньскій, и буковиньскій, форарльбергскій та соймы Горицѣ и Градиски. — Долѣшно-австрійскій соймъ ухваливъ заложити институтъ для налоговыхъ піяковъ. — Въ ческôмъ соймѣ поставивъ пос. Ріхтеръ интерпеляцію въ справѣ розрухôвъ противъ жидôвъ въ Колинѣ.

Зъ Петербурга доносять, що тамъ сподѣвають ся приѣзду царя и его родины ажь на день 29 мая. Дня 27 мая буде царь обходити въ Москвѣ десятй роковины своеи коронаціѣ. Рôвночасно вôдбуде ся заложене угольного каменя пôдъ памятникъ царя Александра II въ Кремли.

Въ вілли Піяноре, коло Віяреджіо, вôдбуло ся вчера вѣнчане болгарского князя Фердинанда зъ княгинею Марією Людвикою Парменьскою. По церемоніи вѣнчаня принимала молода пара ґратуляціи. Опôсля наступило друге снѣдане, пôдчасъ котрого кн. Пармы внѣсъ тоастъ въ честь молодои пары и дому саско-кобурґского, въ честь болгарского народу, правительства и арміѣ. Кн. Фердинандъ подякувавъ въ своимъ и въ имени жены та болгарского народу за сей тоастъ, и высказавъ свою радость зъ причины сполученя ся дому Бурбонôвъ, бо въ его жилахъ плыве кровь св. Людвика. Опôсля пôднѣсъ Стамболовъ тоастъ, въ котрôмъ заявивъ невысказану радость болгарского народу, котрый по 500 лѣтахъ побачить княгиню на болгарскôмъ престолѣ. Вôнъ зазначивъ вагу сего дня для болгарского народу, высказавъ слова подяки, вѣрности и преданности болгарского народу, та внѣсъ тоастъ въ здоровлє молодои пары и князя та княгинѣ Пармы. Потôмъ заграла музика болгарскій имнъ.

Новинки.

Львôвъ дня 21 цвѣтня.

— **Конкурсы.** Окружна рада шкôльна въ Бôбрцѣ оголошує конкурсъ на посады учителѣвъ: въ Бертешевѣ, Бородчичахъ, Дроговижи, Гранкахъ кутахъ, Городищи цетварскôмъ, Юшкôвцяхъ, Пятничачахъ, Пôдгôрцяхъ, Серникахъ, Станкôвцяхъ, Отрѣлкахъ, Сухровѣ, Вовчатичахъ, Залѣсцяхъ, Воловôмъ, Соколôвцѣ, Шоломыи, Мільбаху, Репеховѣ и Жабокрукахъ; дальше на посады молодшихъ учителѣвъ: въ Стрѣлискахъ новыхъ, Звенигородѣ, Старôмъ селѣ, Глѣбовичахъ великихъ, Выбранôвцѣ и Николаєвѣ. Подаця треба вносити до кôнця мая. — Окружна рада шкôльна въ Городенцѣ оголошує конкурсъ на посады учителѣвъ: въ Далешевôй, Глушковѣ, Якубôвцѣ, Копачинцяхъ, Куисôвцяхъ, Луцѣ, Незвискахъ, Вôкнѣ, Олѣєвôй королѣвскôй, Пôдвербцяхъ, Поточискахъ, Репужинцяхъ, Семенôвцѣ, Тишкôвцяхъ и Джуровѣ. Подаця треба вносити до 6 мая. — Окружна рада шкôльна въ Добромили розписує конкурсъ на посады учительскй: въ Борôвници, Брусцѣ, Юречковôй, Явôрнику рускôмъ, Крецовѣ, Липѣ, Малявѣ, Папортнѣ, Пятковôй, Розпутью, Старявѣ, Жогатинѣ и на посады молодшихъ учителѣвъ въ Бѣрчи и Новôмъ Мѣстѣ. Подаця треба вносити до кôнця мая.

— **Товариство руских женщинъ въ Станіславовѣ** уряджує въ недѣлю 23 цвѣтня 1893 четвертй вечерницѣ, на котрй членôвъ и зичливыхъ запрошує. Початокъ о 8 ôй годинѣ вечеромъ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды".

— **Загальнй зборы „Рускои Бесѣды" у Львовѣ** вôдбули ся минувшои середы вечеромъ при великôй участи членôвъ. Закимъ подамо обширнѣйше справоздане изъ сихъ зборôвъ, подаємо на разѣ лишь складъ нововыбраного выдѣлу; выбранй пп.: Наталь Вахнянинъ, Илярій Огоновскій, дръ Ярославъ Кулачковскій, дръ Даманъ Савчакъ, Иванъ Ґуляй, Кость Лучакôвскій, Гриневичь; заступниками выдѣловыхъ пп.: Петро Огоновскій, о. Темницкій и Потучко. До комісіѣ контрольнои выбранй одноголосно пп.: Иванъ Бѣчай, Василь Тисовскій и Григорій Врецьона.

— **Вѣнчанє.** Дня 18 с. м. вôдбуло ся въ Станіславовѣ вѣнчане дра Юрія Конкольняка, тамошного віцебурмістра и примарія головного шпиталю зъ панею Марією зъ Петракôвъ Зедельмаєровою

— **Огнѣ.** Дня 16 с. м. згорѣвъ до тла въ Вамѣ на Буковинѣ тартакъ бар. Поппера вразъ зъ запасами дерева Шкода выносить 35.000 зр.

— **Вправы резервістôвъ.** Міністеръ войны выдавъ таке розпорядженє: Всѣ тй, що служачи въ войску робили въ канцеляріи або въ комендахъ, значить послуговали тамъ, и такожь слуги офіцирскй, будуть вôдъ теперь покликуванй не на 13 днѣвъ вправъ, але на чотири тыжнѣ. Такъ само и тй однорочники, що перейшли до резервы, не здавши испыту офіцирского, мусять вôдбувати чотиротыжневй вправы.

— **Холера.** Въ Кудринцяхъ, повѣта борщѣвского, вôдъ 15 цвѣтня до вчера занедужали въ домахъ уже зараженыхъ три особы на холеру азійску, зъ нихъ двѣ померли. Въ опѣцѣ лѣкарскôй є ще двое хорыхъ, що приходять до здоровля. Въ Циганахъ, Новосѣлцѣ и Завалю, громадахъ того самого повѣта, були вôдъ 11 до 16 цвѣтня чотири выпадки смерти на холеру азійску, але доси не занедужавъ тамъ бôльше нѣхто.

— **Нова зелѣзниця.** Ґр. Стан. Жултовскій зô Львова, властитель дôбръ, дôставъ вôдъ п. Міністра торговлѣ дозвôлъ на оденъ рôкъ до переведеня технічныхъ робôтъ вступныхъ до будовы льокальнои зелѣзницѣ зô стаціѣ Бориславъ на Стебникъ до стаціѣ Гаѣ выжнй на шляху зелѣзницѣ державнои Дрогобичь-Стрый.

— **Чортъ у коминѣ.** Kurjer jarosławski оповѣдає о такôй пригодѣ, лучившôй ся въ тôмъ мѣстѣ. Панъ Х. выповѣвъ мешкане п. В., а сей боячись, що его судъ выкине, загрозивъ властителеви, що спровадить єму до дому чорта. Зъ початку смѣявъ ся Х. зъ сеи погрозы, але коли В. почавъ остентативно малювати по стѣнахъ рôзнй знаки та вышептувати дивачнй слова, занепокоивъ ся забобонный властитель. Надôйшла нôчь, п. Х. положивъ ся спати, а ту въ коминѣ являє ся чортъ и починає робити перепудженому властителеви дому рôжнй пакости. Дôйшло вкôнци до того, що п. Х. мусѣвъ утѣкати зъ власного дому. Вѣсть про се розôйшла ся по цѣлôмъ мѣстѣ и до мешканя п. Х. сходили ся люде, якъ на вôдпустъ. Чортъ мавъ добрый гуморъ, бо жартувавъ собѣ зъ цѣлою публикою, кидаючи на неи зъ комина саджу, цегли и т. п. Ажь вахмайстеръ поліціѣ зробивъ ладъ, попросивши чорта, абы выйшовъ зъ комина, бо инакше буде стрѣляти. Се помогло, бо чортъ зъ дивнымъ поспѣхомъ почавъ высуватись зъ комина, и здивована публика пôзнала въ нѣмъ служницю жартôвливого п. В.

— **Зъ любови.** Въ Чернôвцяхъ ставъ са минувшого понедѣлка такій выпадокъ: Бувшій вôзникъ у адвоката дра Ротта а опôсля возьный староства, Иванъ Рачковскій любивъ ся вôдъ довшого вже часу въ покоєвôй въ тôмъ самôмъ домѣ. Однакожь дѣвчина не хотѣла вôддавати ся за него, бо казала, що не хоче бути жѣнкою вôзника. Та вôдмова все таки не стояла на пере.

єѣ недуги горѣла що ночи коло лôжка, усѣвъ на крѣслѣ, на котрôмъ звычайно сѣдавъ и задумувавъ помолити ся тихо за померших.

Та наразъ прийшло єму на думку, що забувъ пôслати по столяря, щобы на часъ мôгъ взяти мѣру на домовину. Проста то мала бути домовина, помальована на чорно; — тôлько й прикрасы мало бути на нѣй, що вѣнець зъ вересу дожкола, бо ту дрôбну, скромну рослинку мати дуже любила.

Кôлько то домовина коштує? — думавъ дальше и наразъ страхъ перейнявъ его до глубины душѣ, бо не мавъ за що поховати матери. Ставъ числити, але до нѣчого не дочисливъ ся.

— Се перший разъ потребує она чогось для своеѣ особы — шепнувъ зтиха и пригадавъ собѣ єѣ звычайну, вытерту, понищену одежу, котру носила цѣлыми лѣтами.

Счисливъ все, що мôгъ бы зôбрати на борзѣ, але то була дрôбна сума, далеко не така, якои треба було на кошты похорону. Навѣть три возы торфу, котрй мôгъ бы ще завтра и позавтра выслати до мѣста, не змѣнили бы того крутого положеня.

Вôдтакъ взявъ чвертку паперу и ставъ числити кошты:

Домовина	15 талярôвъ
Мѣсце на кладовищи . .	10 „
Паламареви	5 „
Покровець	2 „
10 фляшокъ вина . . .	10 талярôвъ
1 скринка циґаръ . . .	2 „
пиво	2 „

Потôмъ кошты похорону, котрый батько схоче имовѣрно зробити по змозѣ якъ найвеличавѣйшимъ:

Додатки до тѣстъ . . . пшенична мука була вправдѣ дома, але цукоръ, розинки, міґдалы, рожана вода и таке инше, все те треба було купити. Кôлькожь то разомъ буде коштувати? Числивъ пильно, але якось не знавъ цѣнъ тыхъ всѣхъ предметôвъ.

— То певно мама буде знати — подумавъ собѣ и вже думавъ пытати ся єѣ о раду, коли побачивъ — що она вже не жиє.

Налякавъ ся дуже. Ажь теперъ, коли єму уява показала єѣ живу, зрозумѣвъ вôнъ, що стративъ єѣ. Трохи не крикнувъ голосно, але запанувавъ надъ собою, бо мусѣвъ дальше числити.

— Прости менѣ, моя найдорожша мамо,— промовивъ вôнъ та погладивъ рукою єѣ холодне лице — я не можу ще зачати жалувати за тобою, перше мушу зложити тебе въ земли.

— — — — — — — — — — — — — — —

Въ три днѣ потôмъ мавъ вôдбути ся похоронъ.

Якъ то Павло передвиджувавъ, батько не мôгъ стерпѣти на собѣ, щобы не выкористати тои нагоды такъ догôдной до показу и пригаданя себе знову людямъ. До всѣхъ своихъ приятелѣвъ у мѣстѣ выславъ запросины на дуже гарнôмъ папери зъ широкими на палецъ чорными обвôдками. Въ нихъ выповѣвъ вôнъ свой бôль гарными, цвѣтистыми словами, не забувши нѣгде помѣстити свого пôдпису зъ великими закрутами.

Вечеромъ въ передодень похорону, коли якъ разъ мали зложити тѣло до домовины, приѣхали оба браты. Богато лѣтъ не були они вже дома и Павло ледви спôзнавъ ихъ. Ґотфридъ, учитель ґімназіяльный, чоловѣкъ дуже поважный зъ суворымъ лицемъ и округлымъ уже черевомъ, впровадивъ за руку молоду, въ жалобнй крепы прибрану панну, котра здивоваными очима мѣрила низькй, убогй комнатки и старала ся прибрати лице и привѣтне и сумне, бо єѣ положене того всего вымагало.... Максимъ, купець, ишовъ за ними. Подобавъ троха на гуляку; смѣло пôдкрученый его вусикъ нѣякъ не мôгъ нагнути ся до ситуаціѣ що лишь осиротѣлого сына, а его жаль не такъ видко було зъ его болю, якъ радше зъ его невдоволеня, якогось звязаня.

Оба браты обняли батька, поважно, а чужа панѣ схилила ся и поцѣлувала его руку. Потôмъ привитали ся зъ сестрами, котрй у своихъ жалôбныхъ сукенкахъ здавали ся ще свѣжѣйшими и гарнѣйшими якъ звычайно. Павла, котрый стоявъ при дверехъ и заклопотаный мнявъ шапку въ руцѣ, зовсѣмъ не доглянули.

Вкôнци Ґотфридъ спытавъ:

— А дежь нашъ братъ?

Тодѣ выйшовъ вôнъ несмѣло напередъ и подавъ єму руку....

Тры пары очей змѣрили его вôдъ нôгъ до головы уважно, мовь брали его на дуже докладный выпытъ.

— Охъ, кобы вже я мôгъ звôдси выйти!— подумавъ собѣ и скоро лишь приличность

шкодѣ сходинамъ Рачковского зъ дѣвчиною. Въ послѣдныхъ дняхъ добачивъ Рачковскій, що его любка мае ще другого обожателя въ особѣ якогось фельдвебля, То розсердило Рачковского такъ дуже, що вôнъ загрозивъ дѣвчинѣ, що єѣ убє. Въ понедѣлокъ вечеромъ видѣвъ вôнъ знову дѣвчину зъ тымъ фельдвебльомъ и наслѣдкомъ того зробивъ дѣвчинѣ сцену на улици Рускôй. Пôдчасъ суперечки добувъ вôнъ револьверъ. Дѣвчина побачивши то, схопила Рачковского за руку и хотѣла выдерту ему револьверъ, котрый въ тôй хвили выстрѣливъ и пробивъ єй руку. Рачковскій стрѣливъ ще два разы до себе и ранивъ себе легко въ руку. Тогды якъ колибъ зъ розуму зôйшовъ почавъ утѣкати улицями. Повѣдомлений о тôмъ дръ Флінкеръ почавъ гонити за нимъ зъ поліціянами и догонивъ недалеко мѣскои рѣзниці коло шляху зелѣзничого и старавъ ся вôдобрати ему револьверъ. Рачковскій стрѣливъ теперь ще разъ до себе але симъ разомъ поцѣливъ ся добре, бо куля пробила ему внутренности и вôнъ упавъ вôдъ разу неживый на землю.

— **Самоубійство чи злочинъ?** Вчера рано найдено въ ровѣ, наповненôмъ водою при доровѣ Вулецкôй у Львовѣ тѣло якогось чоловѣка. Доходжене поліційне выказало, що погибшій называвъ ся Валентій Цебановскій, зъ фаху мулярь, лѣтъ 55. Здае ся, що Цебановскій повѣсивъ ся на деревѣ а мотузъ опôсля перервавъ ся и тѣло упало въ рôвъ. Дальше слѣдство веде ся.

— **Спроневѣрство.** Одинъ зъ урядникôвъ почтовыхъ въ Пôдволочискахъ чоловѣкъ досыть молодый, не жонатый, спроневѣривъ листъ вартости 4.000 рублѣвъ Дня 15 с. м. пополудни явивъ ся въ Ступкахъ, вступивъ до коршмы и приханцемъ перекусивши пôгнавъ скорѣйше до Тернополя. За пôвъ годины загадка того поспѣху молодого чоловѣка выяснилась, бо жандармерія дôгнала его коло Борокъ, увязнила и привезла на стацію жандармску въ Бôркахъ. При спроневѣрнику знайдено около 2.500 рублѣвъ.

— **Добрый заробокъ.** За вôкномъ склепу п. Окорницкого при улици Галицкôй у Львовѣ лежить на виднôмъ мѣсци малесенькій роґаликъ, а пôдъ нимъ картка зъ такимъ написомъ: „Той роґаликъ важить пôвтретя дека, коштуе 2 кр., а походить зъ пекарнѣ гомеопатичнои (имя пекаря опускаемо). 100 клґр. пшеницѣ коштуе 7 зр. 75 кр. Зъ тои пшеницѣ пече ся 4000 роґаликôвъ, за котрѣ пекарь бере 80 зр. Отже заробляе на кôрци пшеницѣ 72 зр. 25 кр.“ А роґаликъ той справдѣ такій маленькій, що разъ тôлько вкусити.

— **На власный дôмъ для товариства „Зоря“** у Львовѣ зложили: вп. оо.: Нижанкôвскій Остапъ 50 кр., Иванець Осипъ 50 кр., О. Ш. 1 зр., Поляньскій Генрикъ 50 кр., Чубатый Онуфрей 1 зр., Залуцкій Иванъ 5 зр., крил. Павликôвъ Теофіль 5 зр., Роздѣльскій 1 зр., А. В. 60 кр.; пп., И. Пѣрожиньскій 1 зр., Николай Ревакъ 40 кр., Фр. С. Туровскій 50 кр., Кл. Заградникъ 20 кр., Волод. Заградникъ 30 кр., И. Селецкій 5 кр., дръ О. 15 кр, дръ Корнило Чайковскій 50 кр., Ом. Чайкôвскій 60 кр, Філя Хмѣлевска 7 кр, Юл. А. Добряньскій 52 кр., дръ Яюсъ 1 зр, купець Миронъ Грицикевичь 1 зр., Н. Н. въ Б. 15 кр., Н. Н. зъ Сокаля 40 кр., Илясевичь въ Сокаль 1 зр., Хв. тов. „Соколъ“ въ Сокали 2 зр. 86 кр., Н. Н. 10 кр., пропінаторъ Бурштинъ 50 кр., фрізієръ Ляйдеръ 20 кр., Жичиньскій 20 кр., помôчникъ торговельный Мандзѣй 25 кр., Лехъ 30 кр., Ошевскій 10 кр., Ницякъ 10 кр, Белей Иванъ 1 зр, Огоновскій Петро 2 зр., Сухоровскій Кароль 1 зр., Дудкевичь Володимиръ 20 кр., Кузневичь Игнатъ 20 кр, Дудкевичь Софія 20 кр, Нагôрный Евгеній 50 кр., Нагôрный Остапъ 10 кр., Нагôрна Анулька 10 кр., Кузневичь Евгеній 5 кр, Нагôрна Марія 5 зр., Михаилъ Гординьскій зъ Нового села 100 зр. (листомъ удѣловымъ „Днѣстра“), — разомъ вôдъ 20 грудня 1892 року 1653 зр. 18 кр. Сердечне спаси-Богъ щедрымъ жертводавцямъ! — *В. Нагôрный*, голова товариства.

Штука, наука и література.

— **Ч. 7 „Зорѣ“** мѣстить такій матеріялъ: Початокъ ширшои повѣсти Ивана Левицкого „Помѣжь ворогами“, дальше поезіѣ К. Устіяновича, Чайченка, Якова Щоголева, Мих. Старицкого и Руданьского; оповѣдане Ол. Кониського „Дѣдъ Евменъ“; Мордовця „Пôдъ небомъ Украины“; историю літературы рускои Ом. Огоновского, студію Колесы про Федьковича, конець житеписи Ю Целевича, житепись Ол. Кониського до портрету (зъ нагоды 35-лѣтного ювилею літературнои працѣ того писателя украиньского). Потôмъ идуть всякѣ вѣсти зъ літературы, про театръ и бібліоґрафія. Въ тôмъ числѣ суть ще два гарнѣ образки. — Россійско украиньскій словарь, що выходить при „Зорѣ“, обнимае слова вôдъ „Внимать“ до „Вотчина“ (стор. 85—100). Словарь той — якъ видко зъ выйшовшихъ уже аркушѣвъ — буде незвычайно цѣнным набуткомъ у нашôмъ письменствѣ.

— **Сократъ,** грецкій учитель. Зъ россійскои мовы переробила М. Загôрня. Цѣна 12 кр. — **Про польови пошкоды,** написавъ дръ Кость Левицкій. Цѣна 6 кр Тѣ двѣ книжочки выдало товариство „Просвѣта“ для своѣхъ членôвъ.

— **Die geographisch-statistischen Verhältnisse der Bukowina** nebst einigen vergleichenden statistischen Tabellen. Пôдъ такимъ заголовкомъ выдавъ у Львовѣ о. Евг. Воробкевичь книжку обôймаючу 114 сторôнъ друку 8-ки, цѣнну вже тымъ самымъ, що познакомлюе насъ зъ близькимъ а малозвѣстнымъ намъ краемъ. Цѣна примѣрника зъ пересылкою почтовою 85 кр., а дôстати его можна у автора у Львовѣ ул. Францисканьска ч. 3.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувши добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 20 с. м. до 12 год. въ полудне дня 21 с. м.: середна теплота була $+ 6{\cdot}0^{\circ}$ Ц., найвысша $+ 10{\cdot}4^{\circ}$ Ц. (вчера по полудни), найнизша $- 1{\cdot}0^{\circ}$ Ц. въ суботу въ ночи. Барометеръ иде въ гору (764). Вѣтеръ буде непевный, мѣрный, теплота буде до $+ 6{\cdot}0^{\circ}$ Ц., небо буде захмарене; хвилевый дощь, впрочôмъ погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 20 с. м.: пшениця 7·75 до 8·20; жито 6·20 до 6·50; ячмѣнь 5·25 до 6·—; овесъ 5·75 до 6·50; рѣпакъ 10·50 до 13·—; горохъ 6·70 до 9·60; вика 4·80 до 5·50; насѣне льняне 11·— до 12·—; бôбъ 9·25 до 12·—, бобикъ —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 70·— до 75·—; бѣла 75·— до 90·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 24·— до 25·—; анижъ 37·— до 42·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 13·50 до 15·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 21 цвѣтня. Радникъ суду краевого Бертоні въ Станіславовѣ одержавъ зъ нагоды перенесеня его въ сталый станъ спочинку титулъ радника высшого суду краевого. — Буйвідъ звѣстный бактеріольоґъ зъ Варшавы покликаный на катедру гіґієны при краковскôмъ университетѣ.

Вілля Піяноре 21 цвѣтня. Стамболовъ тоастуючи въ честь кн. Парма дякувавъ ему, що повѣривъ свою доньку болгарскому князеви. Болгаре будуть єѣ поважати и пильнувати якъ ока въ головѣ. Стамболовъ и Грековъ вернули до Фльоренціѣ.

Букарештъ 21 цвѣтня. День урродинъ короля обходжено торжественно. По полудни вôдбули ся зборы лібералôвъ, на котрыхъ выголошувано острѣ бесѣды. Вôдтакъ пôшли ліберали на кладовище и тамъ зложили вѣнець на могилѣ Розеттіого; опôсля хотѣли зробити маніфестацію передъ королѣвскою палатою, але коли явивъ си вôддѣлъ войска и замкнувъ улицѣ, они розôйшли ся.

Римъ 21 цвѣтня. Приѣздъ нѣмецкого цѣсаря повитано 101 выстрѣлами зъ пушокъ. На дворци повитали король и королева дуже сердечно пару цѣсарску. На улицяхъ зробивъ нарôдъ высокимъ гостямъ величаву овацію, а въѣздъ до Квіріналу бувъ тріюмфальный. Нѣмецка пара цѣсарска зложила на могилѣ Віктора Емануила вѣнець. Въ имени папы повитавъ цѣсаря въ нѣмецкôй амбасадѣ кардиналъ Моченні въ заступствѣ нездужаючого кард. Рамполлі. Гостина цѣсаря у папы назначена на день 23 с. м.

Софія 21 цвѣтня. Зъ нагоды вѣнчаня кн. Фердинанда вôдбуло ся въ святочно прикрашенôй церквѣ богослужене, на котрôмъ явили ся всѣ достойники державнѣ и множество народу. По богослуженю вôдбула ся ревія войскова.

позволила, вышукавъ собѣ якесь занятє въ стайни.

Ґотфридъ пôшовъ тамъ за нимъ. Павло злякавъ ся, побачивши, якъ вôнъ пшовъ у ту сторону, бо не знавъ, що говорити зъ такимъ ученымъ паномъ.

— Любый брате — сказавъ той — маю до тебе просьбу. Чи не мôгъ бы ты моѣй судженôй дати яку выгôднѣйшу комнату? Тамъ єй троха за тѣсно и невыгôдно въ комнатѣ дѣвчатъ.

— Хиба єй уступлю свою комнату на фаціятцѣ — сказавъ Павло.

— Справдѣ, бувъ бымъ тобѣ дуже вдячный, колибъ ты такъ зробивъ.

Потôмъ пытавъ ся ще о инвентарь и довги, що тяжѣли на фôльварку.

— Бѣднѣ вы — сказавъ вкôнци — немало зазнали вы журбы. Та чи бодай поклавъ ты собѣ за задачу уприемнити по змозѣ послѣднѣ хвилѣ житя матери, чи старавъ ся звôльнити єѣ вôдъ всякихъ клопотôвъ?

Павло запевнивъ, що о скôлько мôгъ и силу мавъ, старавъ ся то зробити.

— То мене тѣшить — вôдповѣвъ братъ суворымъ голосомъ — бо то було бы тяжкимъ занедбанемъ обовязкôвъ, колибъ ты не зробивъ бувъ того. А теперь ходи, треба намъ разомъ станути коло тѣла нашои мамы, щобы зъ небесъ бодай могла побачити всѣ свои дѣти разомъ.

Подавъ Павлови руку и потягнувъ его зъ собою до комнаты, де посередъ цвѣтôвъ и свѣчокъ спокôйно лежала мати и де вже всѣ зôбрали ся.

Павло зажуреный станувъ у дверяхъ. Богато бувъ бы давъ за те, колибъ мôгъ бувъ бодай на хвилю самъ остатись зъ померщою, але що то було неможливе, то высунувъ ся по тиху и зъ надвору черезъ вôкно заглядавъ до комнаты, замѣшавшись у товпу цѣкавыхъ зъ села, такъ, якъ бы вôнъ до нихъ належавъ....

Въ хвилину потôмъ прийшовъ до него Максимъ и довѣрочно вôдпровадивъ его на бôкъ.

— Маю до тебе просьбу, любый хлопче — сказавъ вôнъ — горло высохло менѣ зовсѣмъ зъ пороху въ дорозѣ и плачу. Не мôгъ бы ты менѣ выстарати ся о склянчину пива?

Павло вôдповѣвъ, що дома суть двѣ бочки, але ихъ мало ся отворити ажь на другій день, бо они призначенѣ на торжество похорону.

— Дай менѣ тôлько чôпъ — вôдповѣвъ Максимъ — я розумѣю ся на тôмъ добре и ручу тобѣ, що пиво у бочцѣ буде завтра такъ само свѣже, якъ нинѣ. Тутъ тôлько треба вмѣти забратись до того.

А коли Павло вволивъ его волю, той вôдвернувъ ся до него плечима и пôшовъ.

О одинайцятôй погашено свѣчки при домовинѣ — всѣ пôшли спочивати.

Тодѣ побачивъ Павло, що для него не осталось въ цѣлôмъ домѣ вôльне лôжко и пôшовъ на пôдъ надъ стайнею, де лежало сѣно. Тамъ провѣвъ цѣлу нôчь, не поклавши ся навѣть; думавъ и думавъ про всяку всячину....

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.